

РЕАЛІЗАЦІЯ МИРОТВОРЧОГО ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ У ВІЙСЬКОВОМУ ДИСКУРСІ

У статті виявлено особливості реалізації миротворчого потенціалу української мови у військовій комунікації. Доведено, що значення мовних одиниць, які номінують поняття миру і злагоди, виконують роль своєрідного кодексу мовної поведінки українських військовослужбовців; виявлено дискурсивні маркери, що виражають миротворчу спрямованість комунікації. За результатами аналізу словникових дефініцій та анкетування відтворено сценарій формування понять **мир** та **згода** в українській національній мовній свідомості.

Ключові слова: миротворчий потенціал, миротворча спрямованість комунікації, мовна свідомість, комунікативні стратегії.

Пелепейченко Л.Н., Сердюк И.В. Реализация миротворческого потенциала украинского языка в военном дискурсе. В статье выявлены особенности реализации миротворческого потенциала украинского языка в военной коммуникации. Доказано, что значения языковых единиц, номинирующие понятия мира и согласия, выполняют роль своеобразного кодекса речевого поведения украинских военнослужащих; выявлены дискурсивные маркеры, выражающие миротворческую направленность коммуникации. По результатам анализа словарных дефиниций и анкетирования было выявлено сценарий формирования понятия **мир** и **согласие** в украинском национальном языковом сознании.

Ключевые слова: миротворческий потенциал, миротворческая направленность коммуникации, языковое сознание, коммуникативные стратегии.

Pelepeichenko L.M., Serdiuk I.V. Realization of peacemaking potential of the ukrainian language in military discourse. The research reveals the peculiarities of peacemaking potential realization of the Ukrainian language in military sphere. It is proved that the lexical and paralinguistic stock of the Ukrainian language, fixed in the consciousness of the national servicemen, forms the main linguistic factor of peacemaking intentions' realization in military discourse. The main discursive markers, i.e. the communicative strategies and tactics, expressing the peacemaking direction of communication are also defined in the research.

According to the analysis of vocabulary definitions and the results of questionnaire poll carried out among 100 servicemen of the National Guard of Ukraine as a part of ongoing research, it has been revealed the scenario of formation of notions of peace and accord in the Ukrainian national linguistic consciousness. It has shown that the representations of peace are strongly connected with the peace of mind, certainty about future, absence of conflicts, anxiety and worries. Moreover, the respondent servicemen consider the ability to defend peace, patriotism, the sense of duty and self-sacrifice to be the main conditions of peace.

The ongoing research future prospect is to study the sphere of popularization of knowledge about the peacemaking potential of the Ukrainian language and the ways of its realization in real communication.

Keywords: peacemaking potential, peacemaking direction of communication, language consciousness, communicative strategies.

Необхідність миру і злагоди добре усвідомлена сучасним соціумом, проте на сьогодні миротворчий потенціал мовної комунікації майже не систематизований. Лінгвістика й теорія комунікації більше уваги приділяли мовному аспекту конфліктів. Пересічний громадянин легко знайде в літературі

й електронних джерелах відповідь на питання, як перемогти в суперечці, як переконати опонента, яка мовна поведінка визначає перемогу в конфліктній ситуації тощо. А ось як зупинити конфлікт і розійтися при цьому не ворогами, як потім підтримувати мирні стосунки, особливо в ситуації післяконфліктного синдрому – на ці та інші питання відповідь знайти не просто. І навіть ті наукові праці, які ми маємо, адресовані переважно фахівцям-філологам, теоретикам комунікації, але не більшості громадян, від яких якраз і залежить встановлення і підтримання миру в сім'ї, колективі, країні. Тим часом люди прагнуть до миру і спокою. Сьогодні завдання встановлення злагоди є надзвичайно важливим для України – і на рівні соціальних груп, і в міжособистісних стосунках. Особливо необхідним осмислення мовного арсеналу миротворення є для військових, оскільки вони за своїми функціональними обов'язками покликані захищати мир і спокій громадян. Найкращим способом встановлення миру справедливо вважається несилловий, без застосування зброї, що фактично означає – через мовну комунікацію.

До встановлення корпусу стратегій миротворчої спрямованості спонукають і напрями наукового осмислення взаємодії мови і людини – антропоцентричний характер сучасної науки. Отже, реальною стає проблема систематизації знань про миротворчий потенціал української мови. Відповідність соціальним потребам і сучасним напрямам мовознавства свідчить про актуальність теми цієї статті.

Ознайомлення з теоретичною літературою показало значні прогалини в дослідженні мовних засобів миротворчої діяльності на тлі наявності всіх передумов для їх вивчення. Не систематизований корпус одиниць української мови із семантичними компонентами «мир», «злагода» – проте маємо на озброєнні методіку систематизації інших одиниць, обґрунтовану в працях українських учених і зарубіжних. Не виявлені комунікативні стратегії миротворчої спрямованості та варіанти їх реалізації в різних типах дискурсу, натомість добре обґрунтована теорія дискурсу [1; 4; 5; 8] і зроблені помітні кроки в дослідженні комунікативних стратегій [1; 4; 5]. Вичерпно не вивчені особливості галузевої комунікації (хоча дослідження в цьому напрямі вже є [4]), проте механізми комунікації безвідносно до галузі з'ясовані.

Викладені спостереження щодо ступеня вивченості теми, а також особливостей сучасного соціального життя України враховані у формулюванні мети нашого дослідження. Мета статті – виявити особливості реалізації миротворчого потенціалу української мови в сучасному військовому дискурсі.

Логіка дослідження вимагала такої послідовності викладення спостережень і висновків: з'ясування значень термінів, зокрема поняття *миротворча спрямованість комунікації*; окреслення основних уявлень про мир та злагоду в українській національній мовній свідомості; встановлення особливостей реалізації концептуальних уявлень у різних типах дискурсу.

Особливості відтворення уявлень про мир та злагоду в мовній свідомості українців ми визначали за семантикою слів та українських прислів'їв, поданими в словниках, а також афоризмів, що належать українським авторам.

У словниках української мови подано значення слів *миротворець* (той, хто сприяє встановленню миру, усуває ворожнечу, сварки), *миротворний*

(який несе в собі мир, спокій, тишу), *миротворницький* (який стосується миротворця), *миротворчий* (який сприяє встановленню миру, усуває ворожнечу, сварки) [6; 7]. Слова *миротворчість* не представлено, проте легко робимо висновок про його значення, оскільки це відад'єктивний іменник. Поряд із ним будемо вживати синонім *миротворення*. Отже, миротворчість (миротворення) – це сукупність дій, що сприяють встановленню миру, усуненню ворожнечі, сварки.

Аналіз питання про миротворчий потенціал мови ми здійснюємо на матеріалі військового дискурсу, тому виникає необхідність звернутися до когнітивних підвалів дослідження – інформації про сутність самого явища забезпечення миру та злагоди у його розумінні військовими.

У військовій галузі діяльності миротворчість реалізується у двох варіантах: миротворчості на міжнародному рівні – при виконанні міжнародних миротворчих місій і на міжособистісному рівні – у ситуаціях виникнення конфлікту або такій можливості [2; 3]. У нашій роботі обрано для аналізу варіант, коли військові у власній країні стають миротворцями – саме таку ситуацію спостерігаємо на звільнених територіях Донецької та Луганської областей. Спробуємо спроектувати ознаки діяльності в міжнародних миротворчих місіях на нашу українську реальність.

Миротворчі операції пов'язані з трьома головними видами діяльності: а) упередженням конфліктів і встановленням миру; б) підтримкою миру; в) розбудовою миру. Названі аспекти діяльності ми будемо розглядати під кутом зору нашої наукової парадигми як **припинення конфлікту засобами мовної взаємодії, тобто перемовин, діалогу**.

Засоби, які виражають інтенції злагоди, називаємо маркерами інтенції миру (чи злагоди); їх ми поділили на власне мовні й дискурсивні. До власне мовних маркерів ми віднесли мовні одиниці, що містять семантичні компоненти «мир» та «згода». Отже, маємо виявити корпус таких одиниць й у процесі аналізу з'ясувати, який внесок вони роблять у встановлення миру, його підтримання та розбудову, тобто зміцнення.

Добираючи мовні одиниці на позначення понять миру та злагоди, ми проаналізували синонімічні ряди до слів, що номінують або характеризують названі феномени, і виявили 19 таких одиниць: *мир, згода, лад, згода, перемир'я, гармонія, дружба, єдність, спокій, тиша, беззлобність, мирний договір, мирні відносини, толерантність, добро, добробут, життя, щастя*. Аналіз компонентів синонімічного ряду до цих слів засвідчив, що мовна спільнота фіксує увагу на таких ознаках миру та злагоди: стан відносин без конфлікту (*мир, згода, лад*); риси, якими такий стан характеризується (*гармонія, єдність, спокій, добробут, життя, щастя* та ін.); можливі або наявні умови такого стану (*договір, мирний договір, мирні відносини*); риси характеру та поведінки людей, які сприяють встановленню такого стану (*беззлобність, толерантність*).

Відтворюючи сценарій формування названих понять у національній свідомості, ми не тільки проаналізували словникові дефініції наведених одиниць, а ще й провели анкетування, в якому взяли участь 100 інформантів – військовослужбовців і курсантів Національної академії Національної

гвардії України. Аналіз словникових дефініцій та результатів анкетування дозволив зробити висновок, що уявлення про мир пов'язуються в українській національній свідомості з душевним спокоєм, упевненістю в майбутньому, відсутністю конфліктів, тривоги й переживань. Відповіді на анкети чітко розмежували дві загальні ознаки стану: наявність певних умов і відсутність інших. Військові обов'язковими умовами миру вважають такі: *уміння захистити мир, патріотизм, почуття обов'язку, самовідданість*. На думку інформантів, відсутніми мають бути такі умови: *сварки, конфлікти, зрада*.

Ставлення до миру та злагоди з особливою яскравістю виражене в прислів'ях. Аналіз прислів'їв засвідчив, що в українській національній мовній свідомості мир оцінюється як одна з найбільших цінностей: *Мир і братство — найкраще багатство*. Мир, злагода — запорука процвітання країни: *Де мир і світ, там життя, як маків цвіт*. Народний досвід, виражений у прислів'ях, підтверджує й думку про необхідність захисту миру, проте ця ідея не висловлюється прямо, а актуалізується в значеннях паремій як пресуппозиція (вживаємо цей термін у значенні «спільний фонд знань адресанта і адресата, що забезпечує взаєморозуміння») аксіоматичного типу. При цьому в прислів'ях висловлюються такі думки: заперечення війни, конфліктів; протиставлення миру і війни: *Мир буде — війна руйнує; Краще поганий лад, ніж добра сварка; Миром дорожити — людям довше жити*; усвідомлення важливості єдності, дружби: *В нашій дружбі — наша сила; Як будемо в дружбі жити — нас нікому не зломити; Дружній череді і вовк не страшний; Дружні соколи орла заклують; Всі за одного і один за всіх; Де дружніші, там і сильніші; Дружно за мир стояти — війни не бувають*; твердження про необхідність любити свою країну, бути готовим на самопожертву заради неї: *За рідний край життя віддай; Лучче на своїй стороні кістками лягти, ніж на чужині слави натягти; Радше впадь, але не зрадь; Кожному мила своя сторона; Людина без вітчизни, як соловей без пісні*; важливість мовної комунікації у встановленні миру: *Легідні слова роблять приятелів, а гострі слова — завзятих ворогів, Добрим словом мур проб'єш, а недобрим у двері не ввійдеш, Від привітних слів язик не одсохне, Гостре словечко коле сердечко*.

Ми не знайшли жодної паремії, яка б безпосередньо репрезентувала народний досвід щодо шляхів встановлення, підтримки чи розбудови миру, проте всі наведені й інші прислів'я можуть бути використані в комунікації, спрямованій на миротворення, оскільки у всіх них імпліцитно представлені орієнтири поведінки: обирай таку лінію поведінки, яка б гармонізувала з дидактичним змістом прислів'я. Отже, паремії виступають як скарбничка висловів для мовного вираження стратегій миротворення, як арсенал несилового впливу, впливу без звернення до зброї.

Аналогічну функцію виконують афоризми й цитати з віршів українських авторів: *В дитинстві відкриваєш материк, котрий назветься потім — Батьківщина* (Л. Костенко); *Вітчизна — ось і альфа і омега!* (Д. Павличко). У підтексті ми розуміємо пресуппозиційне твердження: Усе, що є дорогим для нас, слід захищати.

Наступний етап нашого дослідження показав, наскільки часто схарактеризовані мовні одиниці відіграють роль у миротворенні. Сформульоване

питання ми досліджували в процесі аналізу дискурсивних маркерів миротворчої спрямованості – комунікативних стратегій і тактик. До еталонних комунікативних стратегій миротворчої спрямованості ми віднесли стратегію кооперації, співробітництва, а також більшість стратегій позитивної ввічливості (1; 4; 5).

Ми усвідомлюємо, що в живому спілкуванні еталонні стереотипи поведінки використовуються не завжди. Оскільки реальна комунікація військових охоплює велику кількість ситуацій, ми обмежили матеріал для аналізу тими, що найбільше пов'язані із сучасним соціальним контекстом України. До них належать: а) он-лайн перемовини між українськими військовими та вожаками бандитського формування; б) промови, виступи та інтерв'ю українських військових лідерів.

Зафіксуємо основні ознаки соціального контексту щодо перемовин. Перемовини проводились он-лайн за ініціативою українського журналіста, який протягом декількох днів перебував у зоні АТО разом із «кіборгами» Донецького аеропорту. Відчувши на собі становище воїнів, журналіст вирішив спробувати інший шлях нейтралізації конфлікту – діалог. Українськими учасниками процесу були журналіст і три воїни з батальйону «афганців» – Каміль Валетов (татарин за національністю), Олексій Сипко (українець) та Володимир Шилов (росіянин). Усі воїни – громадяни України, мешканці Донецька. Із боку терористів виступав вождь «ЛНР» Олексій Мозговий. Перемовини відбувались до виборів Верховної ради. Ініціатором встановлення миру виступала українська сторона. Мета перемовин – почати рух у бік припинення воєнних дій. Відповідно до нашої класифікації миротворчого процесу мета діалогу – встановлення миру.

Усвідомлюючи складність миротворчого процесу в умовах, що склалися, українські воїни специфічно реалізували стратегії кооперації та співробітництва – вони запропонували пояснити свою позицію обом сторонам. Тактика пояснення в їхніх виступах перемишувалась із тактикою пошуку спільного підґрунтя, а також із тактикою спростування міфів. У висловленнях українських воїнів чітко виокремилися два основних ціннісних пріоритети: **єдина Україна і щастя дітей**. Пояснюючи причину, що спонукала взяти в руки зброю, Кемаль Валетов говорить: *Моя Батьківщина – Україна, від Донецька до Львова. Я хочу жити в Україні, це моя країна!* (До речі, у відповідь на цю репліку терорист сказав: *«Це неважно»*). Іншими словами, названу цінність він не визнає). У відповідь на ностальгію О. Мозгового за добою 15 дружніх республік Кемаль знову звертається до тактики переконання, аргументації від факту: *Мої діти народились і вирости у вільній Україні. Вони не знають, що таке Радянський Союз, і хочуть жити у своїй країні*. Думка про дітей та їх щастя висловлювалась протягом переговорів не один раз, що вразно показує сутність моральних цінностей українських військових.

Аналіз лінгвістичного контексту перемовин засвідчив, що мовні одиниці, які вербалізують національні уявлення про мир та злагоду, майже не використовувалися в діалозі. Можна навіть стверджувати, що частіше звучали слова на позначення феноменів конфлікту та війни: *війна, воювати, третя сила, супротивник, військовополонені* тощо. Щодо використання

мовних одиниць була помічена особливість, яку можна назвати **імпліцитною актуалізацією значень слів, фразеологічних одиниць, текстів**. Пояснимо її так. Названі типи одиниць не використовувалися, проте їхні значення слугували своєрідним фундаментом, на якому будувався діалог, орієнтиром у виборі комунікативних стратегій і в організації мовної поведінки миротворців (не їх опонента). Так, у перемовинах зовсім не використовувалося слово *толерантність*, асоціативно пов'язане з миротворенням, проте всі висловлення українських учасників демонстрували саме цю ознаку: вони жодного разу не відступили від комунікативної стратегії ввічливості, спростування думок опонента здійснювали спокійним тоном, виявляючи толерантність до його думок. Лише один раз прозвучало: *В противовес хочу сказать*. А коли продовження розмови на певну тему загрожувало загостренням стосунків, українські учасники діалогу вміло трансформували тему розмови або навіть намагались жартувати.

Аналіз текстів промов та невеликих виступів українських військових лідерів, передусім Верховного Головнокомандувача України, а також інтерв'ю військових – учасників АТО показав, що в мовній діяльності українських військових виразно виокремлюються ціннісні пріоритети, які є інтернаціональними, і ті, що є національно специфічними. До інтернаціональних відносимо такі: *захист миру та безпеки громадян, патріотизм, сім'я, сміливість, хоробрість, мужність, вірність обов'язку і країні, почуття відповідальності за своїх товаришів*. Усі перелічені духовні цінності безпосередньо чи асоціативно пов'язані з миротворчістю.

Найчастіше у промовах військових лідерів використовується стратегія апеляції до спільних ціннісних пріоритетів – *Батьківщини, соціальної безпеки, миру, спокою, родини*. Як і представники військової сфери інших країн, українські військові вважають, що патріотизм вимагає рішучих дій саме заради миру та спокою громадян. У виступах Верховного Головнокомандувача українськими збройними силами виокремлено інтернаціональні духовні цінності – *патріотизм, любов до Батьківщини, соціальна безпека, мир, спокій, родина*, проте акценти розставлені специфічно, і саме акцентування виражає національну специфіку ціннісних пріоритетів українців. Найголовнішими цінностями є:

- незалежність України:

За нашу незалежність, самотійність боролися цілі покоління українських патріотів. За неї полягли герої Небесної сотні. За неї гинуть українські воїни та мирні громадяни;

- її цілісність та мир:

Знаю: мир – найголовніше, чого прагне сьогодні український народ...

Я прагну миру і доб'юся єдності України.

Про родину як одну з найбільших цінностей Президент не говорить прямо, проте в підтексті легко розпізнаємо його оцінки. «*Дорогие наши братья и сестры, сограждане!*» – звертається він до донеччан та луганчан, і переносне значення слів, що номінують сімейну спорідненість, недвозначно вказує на ціннісний пріоритет. Інший приклад: *Мир ще не настав, але вже*

сьогодні ми твердо можемо сказати, що важкі випробування об'єднали українську родину – країна названа родиною. Як бачимо, підтримка й розбудова миру пов'язується з єдністю нації. Виражаючи ідеї миру та миротворчості, Президент говорить про патріотизм та єдність України: *Україна – різноманітна, але вона сильна духом і духом єдина; глибоко вражений патріотизмом!*

У виступах Верховного Головнокомандувача своєрідно поєднуються комунікативні стратегії самопрезентації і співробітництва. Звертаючись до питання про нагальні завдання України та способи їх вирішення, Президент досить часто використовує займенник *Я*: *Я прагну миру і доб'юся єдності України; Я використаю свій дипломатичний досвід*. Комунікативні стратегії співробітництва і кооперації теж поширені в його мовленні: *Ніхто нас не захищатиме, доки ми не навчимося оборонятися самі; Ми вмємо і хочемо жити власною працею*. На тлі частого звернення до стратегій співробітництва політиків під час передвиборних кампаній (які вже сприймаються громадськістю як фальшиві обіцянки заради перемоги), поєднання двох названих стратегій у промові Президента сприймається нормально: щось для встановлення миру буде робити Президент у межах свого статусу, а щось – тільки весь народ разом із Президентом.

Аналіз виступів, інтерв'ю та промов інших військових лідерів України засвідчив ті самі ціннісні пріоритети, що і в промовах Петра Порошенка, проте з деякою відмінністю в акцентах. Актуалізація тієї чи тієї цінності залежить від умов дискурсу і від домінуючої соціальної функції інституту військових, який представляє лідер. Так, у текстах усіх військових на перше місце виступає завдання захисту народу як шляху до встановлення, підтримки миру та його розбудови, а отже, і національна цінність – **народ України**:

Ми служимо українському народові й мусимо забезпечити безпеку наших громадян (виступ Міністра оборони на зустрічі делегації Національної гвардії Каліфорнії). А інтерв'ю С.Т. Полторака журналістам (ще коли він був Командувачем Національної гвардії України) повністю побудоване навкруги концепту «Захист народу України»: *гвардійці ... братимуть участь у забезпеченні оборони України, захисті її суверенітету й територіальної цілісності, безпеки прикордонного простору, державної незалежності й національних інтересів*. Відповіді на всі інші запитання спрямовані саме на основне завдання – захист України, встановлення та підтримання миру.

Аналогічні ціннісні пріоритети виявляються й у висловленнях військових – учасників АТО. Подамо уривок із інтерв'ю полковника ВДВ України Петра Потехіна, який розповів про виконання одного із бойових завдань. Виступаючи перед бійцями з інформацією про поставлене завдання, він назвав найбільші духовні цінності українських воїнів: *Ми можемо не повернутись... Але ми військові люди, і помирати за Вітчизну – це наш обов'язок. І там, на Саур-Могилі, нас чекають наші товариші, їх всього десять бійців. І ніхто інший, крім нас, їх не врятує. Я сам поведу вас. Я вас не покину. Добровольці – три кроки вперед!* (Далі вже не у виступі, а в його інтерв'ю: *Ісім воїнів вишили із строю*). Звернімо увагу на те, що і в його виступі поєднуються стратегії співробітництва і стратегії самопрезентації, що має мовне вираження у вживанні займенників *ми* та *я*.

Слід відзначити, що сама ідея миротворення у виступах військових не виражається прямо — вона звучить як усвідомлення необхідності перемогти у війні заради миру. Так, Сашко Чуб, доброволець, який став командиром взводу, говорить:

Я мріяв про пасіку, мав намір купити хату в селі і бути самостійним, незалежним від соціуму. Робити мед і давати друзям. Але розумів, що поставлю собі пасіку, поселюся в селі, а якась паскуда прийде і скаже, що тепер це Новоросія.

Жодне слово із парадигми «мир» не вживається, проте в мріях описані саме реалії миру, а в поясненні рішення — необхідність захищати Україну заради встановлення миру.

Аналіз наведених та інших висловлень військових лідерів показав, що вони рідко вживають мовні одиниці на позначення миру та злагоди, проте інтенції миротворчості виражаються через асоціативний ореол відповідних одиниць. Мовні одиниці на позначення асоціативного ореолу безпосередньо пов'язані з національними ціннісними пріоритетами, а отже, і з вираженням інтенцій миротворчості.

Проведене дослідження переконливо довело, що основним власне мовним чинником реалізації миротворчих інтенцій у військовому дискурсі є лексичний та паремійний фонд української мови, зафіксований у мовній свідомості українських військових, який виконує функцію своєрідного кодексу їхньої мовної поведінки, а основним дискурсивним чинником — комунікативні стратегії співробітництва та апеляції до спільних ціннісних пріоритетів.

Висновки, зроблені в результаті аналізу, висвітлили і перспективи подальшого дослідження теми. Важливим вважаємо дослідження у сфері популяризації знань про миротворчий потенціал української мови та способи його реалізації в реальному спілкуванні.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Бацевич Ф. С.** Основи комунікативної лінгвістики. / Ф. С. Бацевич. — [2-ге вид. доп.]. — К. : Видавничий центр „Академія”, 2009. — 376 с. 2. **Бруз В. С.** ООН і врегулювання міжнародних конфліктів: (Навч. посібник). — К.: Либідь, 1995. — 111 с. 3. **Закон України** „Про участь в міжнародних миротворчих операціях” // Відомості Верховної Ради України. — №22 — 23. — 11.06.99. — С. 468 — 471. 4. **Мовна комунікація в діяльності сил охорони правопорядку: Теоретичні засади галузевої комунікації: Монографія / За редакцією докт. філол. наук, проф. Л.М.Пелепейченко.** — Х.: АВВ МВС України, 2009.- 272 с. 5. **Brown P., Levinson S.** Politeness: Some universals in language usage. —Cambridge: CUP, 1987. — 345 p. 6. **Великий** тлумачний словник сучасної української мови (з додат., допов. та CD) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел — К.; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. — 1736с. 7. **Загнітко А. П.** Великий тлумачний словник. — Дніпропетровськ : Бао, 2008. — 704с. 8. **Селіванова О. О.** Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія / О. Селіванова. — Полтава : Довкілля—К., 2006. — 716 с.

Пелепейченко Людмила Миколаївна — доктор філологічних наук, професор, професор кафедри філології, перекладу та мовної комунікації, Національна академія Національної гвардії України.

Поштова адреса – 61157, м. Харків, вул. Сушенська, буд. 72, кв. 2.
E-mail: pelepln2014@gmail.com
tel: + 067 791 10 48.
<http://orcid.org/0000-0002-9812-986X>

Pelepychenko Liudmyla Mykolaivna – Doctor of Philology, Professor, Department of Philology, Translation and Lingual Communication, National Academy of the National Guard of Ukraine.

Personal address: Ukraine, 61157, Kharkiv, Suschenska Str. 72, Apt. 2.

Serdiuk Iryna Valeriyivna – викладач кафедри філології, перекладу та мовної комунікації, Національна академія Національної гвардії України. Поштова адреса: Україна, 61176, м. Харків, вул. Велозаводська, буд. 24, кв. 29.

E-mail: iryna_serdiuk1903@ukr.net
tel: + 095 016 93 57.
<http://orcid.org/0000-0003-1378-7001>

Serdiuk Iryna Valeriivna – Teacher at the Department of Philology, Translation and Lingual Communication, National Academy of the National Guard of Ukraine.

Personal address: Ukraine, 61176, Kharkiv, Velozavodska Str., 24, Apt. 29.